

Den besværlige samtale

Anmeldelse 15 dec 2017 Af [Christian Meisels Asmussen](#)

Kerstin Honeit: my castle your castle, 2017, still. Installation, mixed media, HD video, color, sound, 15 min.
Foto: SixtyEight Art Institute

På trods af en helhjertet indsats med at binde værkerne sammen gør udstillingen Drag Kings, Phantoms, Mirrors, Hands (one hundred years of dis-/appearances) det unødvendigt svært for beskueren at tage imod invitationen til dialog.

Hundrede års opståen og forsvinden sætter rammen for Drag Kings, Phantoms, Mirrors, Hands (one hundred years of dis-/appearances) på det lille udstillingssted SixtyEight Art Institute i København, hvor værkerne er sat sammen af tyske Suza Husse, der til daglig er kunstnerisk leder på District Berlin – et interdisciplinært hus for kunst- og kulturfremme i den tyske hovedstad.

Med en tematik, der favner både queer-feminisme,

arbejdsmarkedspolitik, statskommunisme og etnografi, slår udstillingen sig op som en skitse til samtale. Med samtale må vi forstå den dialog, der kan opstå mellem forskelligartede værker og beskuer, når de bringes sammen i en udstillingskontekst, men også helt konkret i form af de samtaler, SixtyEight Art Institute faciliterede i forbindelse med udstillingens åbning. Desværre har åbningsdagen ikke (endnu?) sat sig spor i en udstilling, der kommer til at fremstå amputeret i forhold til sit katalog.

Einstürzende Neubauten

Udstillingens forreste rum er helliget værket my castle your castle (2017) af den tyske kunstner og kunstprofessor Kerstin Honeit. Installationen benytter det effektfulde greb at lade rekvisitter fra et videoværk træde ud i rummet, danne ramme om filmoplevelsen og helt bogstaveligt tilføre denne en ekstra dimension.

Den etnografiske samling fra Berlins

nationalmuseum skal flytte ind på bredden af Spree i et genopført preussisk palads. Her lå

tidligere den østtyske parlamentsbygning, og det er byggegrunden, der danner en interimistisk ramme for det talkshow, som er hovedsporet i videoen. Som i mange af sine andre værker spiller Honeit en hovedrolle i my castle your castle, hvor hun agerer jakkesæt-klædt talkshowvært, der inviterer på kaffe og kage. I de varme stole sidder to håndværkere, som henholdsvis har stået for opførelsen og nedrivningen af den tidligere parlamentsbygning. Deres nøgterne beskrivelser af arbejdet står i kontrast til en mere teatralisk agerende Honeit.

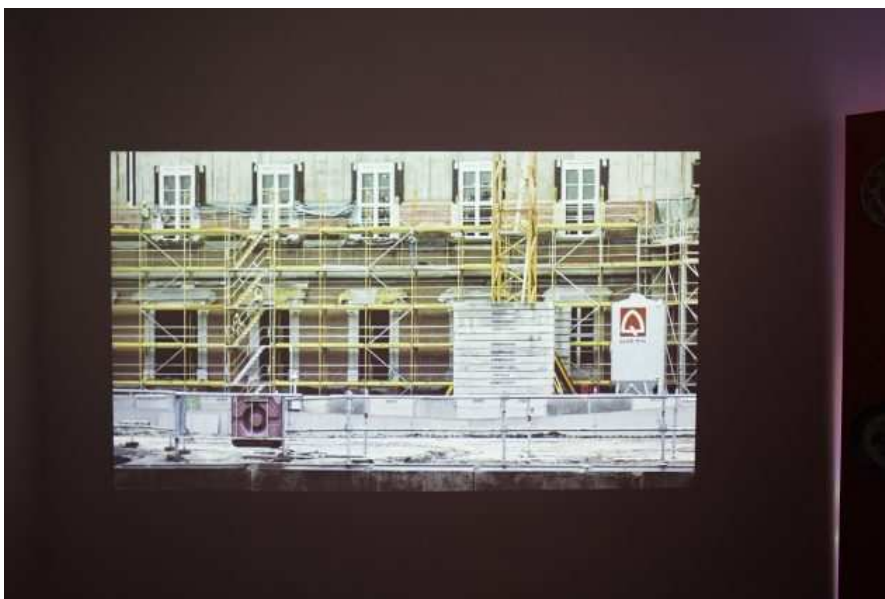
Værket forholder sig polemisk til statens forhold til det historisk bevaringsværdige, og iblander queeræstetiske

Kerstin Honeit: my castle your castle, 2017. Installation, mixed media, HD video, color, sound, 15 min.

Installationsview. Foto: SixtyEight Art Institute

betragtninger om magt og køn. Dette kommer blandt andet til udtryk når Honeit mimer ideologiske udtalelser fra de mænd, der er fortalere for det ene eller det andet bygningsværk.

Kerstin Honeit: my castle your castle, 2017. Installation, mixed media, HD video, color, sound, 15 min. Installationsview. Foto: SixtyEight Art Institute

På trods af en ellers indbydende ramme virker my castle your castle dog næsten fjendtlig i sin attitude over for beskueren, der uden et grundigt kendskab til emnet, vil have svært ved at følge med, endsige fange pointerne. En usædvanlig lav styrke på videoens lydside hjælper heller ikke på forståelsen. Derfor ender de to musikalske glittercowboys, der optræder i værkets finale med at lagre det stærkeste indtryk og installationen efterlader overhovedet et udtryk af camp.

Den ideelle bolsjevik er Drag King

Udstillingens andet lokale er domineret af to tekster af den tyske forfatter Bini Adamczak.

Selvom begge tekster er printet med store læsevenlige typer er læseoplevelsen stadig ikke helt optimal. Dels kunne der sagtens være arbejdet mere med det visuelle flow, og dels forstyrrer Michala Paludans diasapparat cirka en gang i minuttet og insisterer på opmærksomhed. Heldigvis kan den interesserede dog danne sig et overblik over Adamczaks pointer og fortsætte læsningen derhjemme, da begge værker er frit tilgængelige på nettet.

Paludans værk består blandt andet af en række dias udlånt fra Arbejdermuseet, der dokumenterer kvindernes indtræden på arbejdsmarkedet i skandinavien. Michala Paludan: *Cyklus*, Collaborative presentation of an installation, 2013-2015, dias. Foto: SixtyEight Art Institute

Gender and the new man: Emancipation and the Russian Revolution? (2013) er en kritisk undersøgelse af mande- og kvinderoller i kølvandet på den russiske revolution. Adamczak fokuserer især på kvindernes indtræden på arbejdsmarkedet med et særligt blik for en mandhaftig kvindetype, der nyder stor respekt blandt bolsjevikker som følge af sin appropriering af maskuline stereotyper. Med denne beskrivelse opstår udstillingens stærkeste synergi. For Adamczaks brug af betegnelsen Drag King om disse kvinder skaber en interessant dialog med Honeits cowboycamp, der sammen med udstillingens pressemateriale giver et helt anderledes billede på Drag Kings. Det bliver således også lettere at tilgive Adamczak, at hun nærmest får reduceret den russiske zars abdicering til at være resultatet af en nogle enkelte protestmarcher fra korthårede kvinder i lange bukser.

Power Bottoms

I værket *On Circlusion* (2016) slår Adamczak til lyd for at omtale den seksuelle akt med et antonym til penetration – nemlig “circlusion” der kan oversættes med ordet omføring. Værket er grundfæstet i en idé om, hvordan ord producerer virkelighed, og præmissen for teksten er et angreb på diskursen om sex som en voldelig penetration, der placerer den part hvis mund, vagina eller anus er i spil som den passive. Som værket skrider frem aftager den manifestagtige tone og lidt humor og

måske endda selvironi sniger sig ligefrem ind i slutningen. Det gør, at man lettere kan se bort fra Adamczaks undladelsessynd. De eksisterende begreber som Power Bottom og Vixen er nemlig begge aktive betegnelser for en penetreret seksuel part.

Fotografi af Kerstin Honeit, 2017 og tekst af Bini Adamczak. Gender and the new man: Emancipation and the Russian Revolution? Text, English by Gregor Baszak, 2013. Foto: SixtyEight Art Institute

Det er nuancer af lyserød, der dominerer den visuelle indtryk af Drag Kings, Phantoms, Mirrors, Hands. Farven og dens relation til det feminine er decideret sat i spil til udstillingen, da Adamczaks tekster er printet på sartrosa papir og foldevæggen af krydsfinér fra my castle your castle – der danner blikfang fra gaden – til lejligheden er malet magenta. Det klæder en udstilling, at den tør arbejde med feministisk kritisk og et populærfeminint udtryk samtidig, og giver et indtryk af et oprigtigt ønske om dialog.

Fantomsmarter

Fraværet af Kader Attias videoværk Reflecting Memory (2017), som blev vist på åbningsdagen, bliver på ironisk vis symptomatisk for Drag Kings, Phantoms, Mirrors, Hands. Ikke mindst fordi den tre kvarter lange film sandsynligvis ville have været udstillingens hovedværk og kunne have bundet værkerne endnu bedre sammen. Men også fordi filmen netop berører de smerter, der kan opstå i mistede legemsdele, hvilket fungerer både som en flot metafor på savnet af forsvundne bygninger og som et perspektiv på transidentitet.

Det er langt fra alle, der vil få noget ud af et besøg på SixtyEight Art Institute. Det er udstillingen simpelthen for marginal til. På den anden side taler værkerne til de indviede, og har man interesse for krydsfeltet mellem queerfeminisme og arbejdsmarkedspolitik tilbyder Drag Kings, Phantoms, Mirrors, Hands et afsæt til videre diskussion. Mange vil dog nok finde en udstilling, der i særdeleshed er lukket om sig selv.

Udstilling

Drag Kings, Phantoms, Mirrors, Hands (one hundred years of dis-/appearances)

24 nov 2017 → 27 jan 2018

SixtyEight Art Institute
Se kort og tider

kunsten.nu er din bedste kilde til viden om samtidskunsten i Danmark. Vi debatterer og informerer på tværs af genrer og landsdele så du altid er opdateret om den aktuelle kunst.

Støttet af Statens Kunstfond